

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 160/2020
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће „Стрела ДОО Клајић“, Доње Синковце, чији је пуномоћник Боровоје Коцић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александра Полић-Станковић, адвокат из ..., ради заузећа, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Лесковцу, на седници одржаној 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби против пресуде Основног суда у Лебану П 202/16 од 19.03.2019. године, СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН Виши суд у Лесковцу.

Образложење

Виши суд у Лесковцу се решењем Гж 1987/19 од 02.07.2019.године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање по жалби тужиоца и списе предмета доставио Апелационом суду у Нишу, као стварно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио уступљену надлежност, па је списе уз акт Гж 3518/19 од 27.04.2020. године, доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући негативни сукоб надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... 101/11 и 87/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је оценио да је за одлучивање стварно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Према стању у списима, поступајући по тужби тужиоца, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу преда у државину непокретност ближе описану у изреци, пошто претходно са исте уклони засаде и исту очисти, као и да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 187.502,35 динара са законском затезном каматом, почев од дана пресуђења, до исплате. Против наведене пресуде, тужилац је изјавио жалбу Вишем суду у Лесковцу, који се, након што су му списи достављени ради одлучивања о жалби, огласио стварно ненадлежним за поступање, с позивом на одредбу члана 17. став 1. у вези члана 469. Закона о парничном поступку, и одредбу члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, сматрајући да се не ради о спору мале вредности.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то: на решења у грађанскоправним споровима, на пресуде у споровима мале вредности и на одлуке у ванпарничним поступцима, док је одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, предвиђено да апелациони судови одлучују о жалбама на пресуде основних судова у грађанским споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Законом о парничном поступку, чланом 28. прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Чланом 33. ставом 1. прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, а тужилац у тужби наведе да пристаје да уместо испуњења тог захтева прими одређени новчани износ, као вредност предмета спора узме се тај износ.

У конкретном случају, не ради се о спору о непокретностима у смислу члана 469. ЗПП-а, већ се расправља о захтеву који је кондемнаторне и имовинско правне природе - тражи се чинидба, тј. предаја непокретности у државину тужиоцу, а тужилац тражи и исплату износа од 187.502,35 динара. Вредност тог захтева изражена у новцу у моменту подношења тужбе представља вредност предмета спора. Спор са оваквим захтевом не представља спор о непокретности, како то погрешно налази Виши суд у Лесковцу, јер спорови о непокретностима подразумевају спорове о утврђењу, заснивању и престанку права својине и других стварних права на непокретности. Околност што се тужбом тражи предаја парцеле у државину, не утиче на другачију оцену правне природе тужбеног захтева, јер такав захтев не подразумева утврђење било ког права на непокретности, већ само чињеницу која представља основ за исплату тражене накнаде. Имајући ово у виду, као и да спорови ради исплате било ког вида накнаде у вези непокретности, нису изузети из правила о споровима мале вредности, то се оцена да ли се ради о спору мале вредности, цени управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 31.03.2016. године, а жалбом се побија вредност спора од 187.502,35 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра. То значи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Лесковцу стварно надлежан за одлучивање о жалби на првостепену пресуду.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић